

sobota, 16.5.09

Přes mírný odpor Martiný prosadil Vašek odjezd ně námo,
konkrétně o půl deváté z Telné. Nimměné dodávka dovezla
až po desátých hodině. Ještě že má Kia Carnival tak velký kufr.

Vyložili jsme přijemou autochladničku protože nechladila a navíc
zabírala spoustu místa. Kolem 10:30 vyjždíme z Prahy, venku
ně přestalo pršet a oblačnost se začíná brhat. Kned na ulicím
máš pár minut odpočívky, ale pak ně jedeme bez problémů.

Rozhodli jsme se, že nebudeme nakupovat jídlo v Praze, ale až
v Plzni. Martina řekla, že nákupní centrum je hned u dálnice,
ale není. Věchme se kus do centra a ra chvilí jsme v Tesco.

Nejprve se jdeme najíst do číny. Všichni kromě Petra si objednaví
i ještě jedno jídlo s sebou. Pak se vrhneme do chraumu konvenmu
a začneme plnit vozik. Naštěstí je obchod skoro prázdny a není to
tak kolik škesujcí. Po jedné hodině máme nakoupeno, naplníme
ně tak plný kufr, nabereme u Tesco pumpu náfu a vyjždíme.

Potásí se zlepšuje a my odjíždíme na Mainarkt. Cesta jde dobře až
u Heilbronnu mírně asi na půl hodiny v koloně u rúčím.

Kousek před Freiburgem stáváme na malém odpočívadle na podnu
oběd. * Místo tam není kromě spousty komárů. Rychle se najíme a
pukáme před nenačtyřmí komáry. U Mühause přijždíme hranice
do Francie a začínáme platit za vysoké mýto na dálnicích.

Všichni si dávají činu, Lída se podělí o tu svoji s Petrem

Na francouzském odpovídle pokračujeme dva slovenské piropili Fídice
kamiónu. Rádi nám jak se vyhnout dražším myšlénám, ale my
prospíráme, takže radši jedeme po dálnici. Po desáté večer se rozhodneme
přespat v motelu Formule 1, který nám doporučil Vasík. Petr si
vypsal adresu místníka z nich po cestě. Mladá do navigace adresu
hotelu v Bearne, má to být hned u dálnice. Navigace nás řídí do
malé uličky uprostřed polí ale je to správné místo. Po chvíli náhlého
jedlí se nevezdeme vřichu do jednoho pokoje si bereme dva pokoje po
36 euro. Pokoje nejsou tak malé jak bych řekl, je tam jedna
dvoj postel a jedna malá postel nad ní. V rohu je umyvadlo, záchod
a sprcha jsou na chodbě. Kolem 23 jdeme spát.

Vše probíhalo klidně, když as do chvilky, když se čínský
kuřecí přes rozhodl věst bezvládný dialog s mým
kvašením. Nepomohlo ani přemlouvání a tak nám
musel ven.

medle, 17.5.

Ustali jsme do mědierného dne (kde se strávíme na
francouzských dálnicích) a v dohodnutém čase vyrazili
na cestu. To je dobré znamení. A mě je celkem soufla
že už tak pěkně není. V půl osmé vyrazíme na cestu a
hlídáme silnice a křižovatky platíme mysl. Venku je skoro
jaro, jen po nám jsou tři chvilky mlha. Kolem chvilky krásně

krásně chvilky krásně. Přijedeme několik vysočích mostů přes řeky.
Po druhé hodině stáváme na odpočívadle u pumpy. Iluzie jako
vlnění je výborně udržené, poskakování krás, krásy, dělní
hřiště, děti rádo a dokonce sprcha. Dálnice jsou skoro
prázdné jen kolem Toulouse je hustá doprava. Při 100 km na
Toulouse se dostáváme s dálnicí a začínáme do hor. Terenůch
jsou staré kamenné stěny a silnice je často úzká. Těsně na
španělských hranicích na chvíli zastavíme v jednom městě.
Proti nám se valí nekonečná kolona aut, asi se vrací z letních
z hor. Vidíme první rozvětvené vyhlídky. Rozhodneme se spát
v kempu u řeky. Koupel na městem Vichy, ale kemp je zavřený.
Zpřítomíme kousek silnicí skrz nepřehledný až do sedla 2070 m, kde
je několik stánek. Cestou obdivujeme a fotíme krásné rozvětvené vyhlídky.
Pomalou chvilkuje do vlnění a stáváme v kempu kousek před odpočívadlem
na Export. Venku je krásně. Po chvíli náhlého máme přednost chvilky na
70 euro před stávkou na 33 euro. U nehlídáme, protože chvilka je
krásná, dvě lóžnice, vybavení kuchyní a veranda. Navíc se přičítá
kouřka a tak jsme na chvilku rádi. Vlníme si z vlnění číselnou
polovinu a celé balení špaget s dvěma omáčkami - carbonara a
rajčato karabová. Jíme na verandě a dáváme si k tomu pivo. Části
přítel není dobře a jde dříve spát. Zbytek popiji vodku s džusem
a jde spát ve 23.

pondělí 18.5.

Vstáváme kolem sedmé. Vážíme iaz, omýváme a balíme batohy na cestu do hor. V devět jedeme do Espolu. Venku je jasno, jen nad vrcholky se honí mraky. Zastavíme u správy národního parku. Zjistíme o předpověď počasí (má být pěkně), ohřívost chat (všechny zavřené, ale vždy tam je ohřevná místnost na přespání) a půjčujeme si jedny sněžnice s hůlkama. Popojedeme na konec silnice, kde dostaneme dřevem jak se chovat v parku. Ohřejeme pokrmy a kolem 10:20 vyjdeme. Jdeme lesem po prázdné cestě až k vodní nádrži. Po krátké pauze pokračujeme po silnici do kopce, začínají se objevovat první nesmělé pláhy sněhu. Podél cesty kvetou petršlice. V půl jedné dojdeme k většímu jezeru, i když je to malá přehrada a dáme si pauzu na oběd. Jmenuje se Estany de Lladres. Po obědě pokračujeme, silnice se stává kamennou a prudce stoupá. Za hodinu jsme u jezera Estany Tors de Peguera. Těsně před ním nasazujeme náblehy, protože sněžná pole jsou větší a srovnatější. Předjdeme hráz a za ní Vášek blou a jen v klenjách a sněžnicích jedeme na ledové kře. Dojdeme k chatě Refugi J.M. Blanc (2318m), chvilu si odpočineme a jdeme dál. Cesta prudce stoupá a pod sněhem nevidíme pěšinu, našťastí zde občas jsou dřevěné kolíky se značkou. Prudkým douháním vytereme k dalšímu jezeru, kde znovu definitivně skončíme. Postupujeme hodně pomalu

protože se bojíme v mokrém sněhu. Občas se jde celkem dobře, občas se bojíme až po pás. Málem ráhneme do špatného nádrži, ale v poslední chvíli zaběhneme kolíky se značkou. Vybíráme jeden prudký úsek a dáme si odpočinout. Podle nádrže má cesta k další chatě trvat 3 hodiny. My jdeme už dvě hodiny a jsme tak u 15% cesty. Chvilu diskutujeme a pak se shodneme, že do další chaty bychom šli tak 5-6 hodin a došli bychom na řeku, ne-li na hory. Obraťme se zpět. Při státním nakouzení máčky a kolik jim to neklouze, i když se bojí slejit. Při cestě zpět strahá káček na hůlku. Za hodinu a něco jsme zpět u chaty J.M. Blanc. Na lavičce vajíme večer a užíváme si poslední sluneční paprsky než slunce zapadne za hory. Všichni jsme hodně utahaní. Po rápadu se rychle ochladí a tak se přeměňujeme dovnitř. Je tu jedna místnost se 4 palandama, stolu funguje tam elektrina, světlo a dokonce tam je mikrovlnka a několik křeslíků. Po deváté hodině postupně cheme ráno do spánku, když na řeku dorazí španělský pár, začne večer a baví se. Při dopisování deník, ostatní jdou spát. Při jde spát až před devátou, venku je ještě trochu vidět, ale zatáhlo se. Po hodině se přestane jsem konečně usnout, taková se do mne při večerě naklonila. To jsou ty chvíle, kdy p člověk

gravitu vidíme na křivě garab. A musíme být i bez holky. Remalu
jsme ~~se~~ všichni usmáli, když tu začali žiarití dováčet
stejná byla mladá, porád se hihňala (což hlavně Varba celkem
uplácěla) a na sporní to moc nebylo. Cussem její mistrhodný
konsektu teprve přišel. Chvilka bylo kicho a pak "B". Následovně
hihňáním, samozřejmě. Zase chvíli kicho a "B". To podle
hlásků dovádala polehlitě sáhnat přicházející důstojní a
a mi neznámých důvodů u ní stejně utlučovala bytost
veselí. Po několika dalších "B" to Varba nuzdovněl a
kalomcoval palandou jak hladový medvěd porodem. A bylo
kicho, jen vltu skučel okolo chabý.

úterý 19. 5.

Pámo jsme ustali brzy a obhlédli psaví. Fouka, od hor
sem ležou mraky a v noci vidění není, protože sníh
je stejně měkký jak večer noc. Vyšli jsme veči a chabý
rozvěsili parabty na sluníčku a pusili se do smolane.
Dnešní plán je jasný. Dýdeme do chabý Ernest Hallafri a
kam neodíme. Když jsme nalezli hodiny, žiarití ještě
nadce chrapali. Ale vzhledem k mrakům moji kríkem je ciba
celkem bílý den, jestli jdou tam, co my veča, lehce si
trochu toho posilujícího pramou navíc nastovai. My se
pvačili po vlastní stopě (s malou odbočkou k jezeru)

až k dehtárenské přechodě. Tady se naše cesty na čis
rozdelí. Martina s Varbem půjdou k andu doplnit zásoby
sahímco my s Petrem jím ve smem čisť sáček (dali
našim čis a parit) a namíříme si do krásnou, pohodlnou
síťobor, upravenou cestou po vrstevnici přimá la chabí.
jak jsme šli, tak jsme udělali a spouštěli to vypadalo
stavek. Cesta jak v jarnu, na hochinku a jít tam budem
čyba hody. Věhde se dvou kríkách, možná ještě dál,
jsme dosti k budem. Na tom by nebylo nic zřejmé, holý
ovšem nebyl po pár medrech nabalený. Motoré dynamit
jsme na tuto cestu nepřítaliti, nebylo nám než to nějak
dopit. Nabízely se dvě možnosti - horem, nebo logicky dolem.
Šli jsme vrchem a protože jsme to přáli, byla to správná
volba. Chci jsme místo, kde sesutí podly šelhl dunel i
cestu a na chabí jsme teď stáli na naší magistralě.
Ktera se ovšem poněkud změnila. Vánoce banem, stromy
si tu křivky jak se jím křivilo, prostě mělo s astrom
předu tu má dlouho nebyl. Ten nával asi bude staršího
data. Ale co, řekli jsme si. Pár kalaců nám nestarai den.
Duch hor to samozřejmě viděl a tak byla pro nás ta
další část cesty přitěžkána jasná lavina. Šla
měhdy v símě a vzala s sebou tak 100 m cesty, kterýžto

i oza nahradila skloněnou masou sněhu, kamemí a větrí.
Lahoda. O kam dál jsme měli stejný dámeček. Jen
tuhle měla víc bahna a kamemí. Boží. Když jsme došli
ke vrcholu, která vypadala obzvlášť pěkně, vzpoměl jsem
si na Pampy Lindu. Ta vrchovina vypadala i vzhled
to tunelu, takže nám naše cesta přibývala celkem neochotně
skalní ostrovy a nám byla jiná jako cesta. Mnoho na
nožky a pěšce po lavině obilí k lesu. A obilí jsme
udělali. Navrátili jsme na stejných starých cestách a posílali i
na mnohem novější kamenné mřížky - jasné chůbo, až
kudy nikdo nel. Sledovali jsme tu jiskru a nakonec
šťastně vystoupali na naši původní, nyní již spěl
římokou a rovnou cestu. Zde se, že by laviny tu
v horní části podají pravidelně a tu cestu prostě
mírně oděsali. Asi tak se čtvrt hodiny jsme došli
k chatě. Časť tu na nás čekal. Martina a Váňa se
vzdali k jezeru a podle čar na kůdích mají desed
mínut násto. Hodili jsme nance do chaty (která je
celkem vlhká a ucená) a vyrazili se mimi. Jezero Estany
de Saint Martin (Estany = jezero :-)) je velké a přelomité
lezcové porcelánové vrstvy. Martin a Váňa jsme
měli se všim pool bonerici. A protože jsme se k nim

přiblížili k chatě, nemohl si Petr nechat užít sám
porádni na Martinu "bafond". Pochylo se. Chvilku jsme
poseděli a vymlídli, co dal. Nakonec jsme se šli na
hráchem vylety na vyhlídce nad jezerem. Ne líně, kdo
se ovšem rozhodlo, že pro dnešek už byla pochodovalí
dost a tak jsem se u podpatku na ruce Rio de Palero
dvěřil a pomalu se vrátil do chaty. Teď si všiml ledky
na sluníčku, zapisky a šitby de deníčku a políci
mi tu dělá jiná velká láhev zlatopramene. Polně vyhlášen
Život prostě dříve má své pozitiva. Chvilku poté, co se
slunce schovalo za kopce u přehrady se k chatě doplněním
skateina vyjma. Její činy budou náležitě upraveny
porodě, až se jera chapi Petr. *

Bo šťastněm přivítání jsme se náležitě zabývali v noční
(kde máme nádobu) a pustili se do přípravy večere.
Za soumraku se na louku u chaty přišlo mapeš i pár
srnek. Snad máš nestýšely přes hluboké peripí, nebo jsou
placené spávanou parku, v každém případě se nechaly
okubovat. Před desátem se spotožně navrátili do garážu.
Je celkem hejlo (tedy nad nulou) a nádobu nádob "b".

* Od vodopádu jsme vyhloupali lesa někdy serpentinama až na šterkou silnici pro auta, teda pouze pro ležící auta. Přesli jsme most přes potok který napájí vodopád a za ním se objevilo první větší sněhové pole přes silnici. Za ním je další pláň sněhu a během chvíle jdeme už pouze po sněhu. Načísti už někdo před námi a máme prošlapanou cestu a je vidět, kde se sněh propadá. Teda vede podél jezera, okolo jsou borovice a spousta sněhu. Mě pělne. Martina stává malí 3 sněhuláky. Za jezerem zahne dlevo podél meandrujícího potoka a neprošlapanou cestou dojdeme až na vyhlídku. Poslední úsek před vyhlídkou je prudký sněhový svah, ale zdoláme ho. Vyhlídka není špatná, ale ani exkluzivní. Stejnou cestou se vrátíme k jezeru Estany d. Maurici, kolem cesty kolem chvočí narcisů a sluníčko příjemně hřeje. Dva naháči u jezera se asi jdou koupat, jeden chvilku z hrůzy, ale nakonec se rozhodli. U chaty se pohráváme o Ládku a předávám psaní deníku.

středa 20.5.

Román slunce máe ležet na nose a budík volá ven se spáchat. Z okna vypadá počasí dobře, tak mu to odpovím a po malé chvilce vaření jdu jen vstát. Petr byl rychlejší, vzal potah a chystá se na první obávanou odhazování k jezeru. Se křikem se k němu přidávám. Na louce u chaty jsou naše známé stromy na první přímávkou. Posledních pár

metrů od jezera Petr pánal do křoví a strážný zatopbarový brokem vyrazil k jeho majáku u cesty. K jezeru pak dorazil s vyrazem vnitřního míru. Ovšem elementárně nám dnes nejsou makloněni a slunce si ponechal obdávně. Na cestě do křoví vysoké obávanosti. Fotografické jsme se nekonečně. Vracíme se do chaty na snídani, balíme a vyrazíme k autu. Vášel o Martinou jdu ještě k jezeru omrknout pán, který viera Vášel vybořil z vody. My sestupujeme pohodlnou lesní cestou do údolí. Projdeme kolem na první ležících koní, cheme si prohlédnout kapličku přilepenou u skály, ale je zrušená. Z cesty je krásný výhled na místo našeho veřejného nřepení, kavalerij kůnel, nevodněný potok i několik lavin nám vyvolají mřecení na rádech. Projdeme kolem a potok a už jsme u auta. Chvilu po nás dorazí rováštní dvojice - Vášel, Martina a pán. Nemí mi jasné jak to rováštní, ale dostali zashu celý obrovský pán. Zašly dšlo na nerudovskou dvířku - kam s ním. Museli jsme vybořil křemě celý kufř a horko křeko jsme pánz nacpali do auta. Jenže šel al velkou část kufřu. Tak jsme ostrovní věci naskládali okolo. Projeli jsme Estal a vyšplhali jsme do sekla 2070m, kde je spousta vleží a kde jsme rostarili na oběd. Venku bylo skoro jasno a sluníčko už nepřijemně pářilo. Po obědi, příjemně mladěmi, pokračujeme v cestě do Bonasque. Novýjím křemělem křemě je samostatně

paríž a jeho obyvatele. Tedy mišami pláň, mláči a další
rododioné brebečky, kterými naše mišné shodolila
fantazie kalydila každou skulinu paránu pro větší
observení Marling. Představa báslupí nepřijíblití s
noičkami i bez, které se stěhují z paránu do nového
domova v jejím spáku je oblašt kalydila. Kras na
Vilaller opouštíme velkou silnici a kraj a dále
pokračujeme po okrese NAGO. U řeky před Señor ni Marlinga
a varšk dárají kalydila řekni osvězení. Láhají i mne a Petra
ale odobráme. O malí parské pokračujeme v cestě. Silnice
se vine malitnou krajinou mezi malými miškami
postavenými většinou na nemožné stráněch srážek
a vršcích. Odpoledne nastoupíme v Benasque (nebo
Bona's, jak říkají mišni). Turistické informace mají
siesta a když se po chvíli poplakování ulicemi a
dubovými pamětihodnostmi hracíme, dozvíme se se
dnes je svátek a informace se nám nedostane, siesta-siesta.
Ta dobrá sína, která nám objasnila situaci, osvěm
ochotně povolala svého přítele videti, aby zjistila zda
je chata la Reclusa otevřená, ~~pro~~ Poděkovali jsme jí za ochotu
i pomoc, ale protože jsme sami ještě neměli jasno v dalších
dávěch, rezervaci noclehu jsme nedělali. Další postup

by se dal posad jako přijedem a uvidíme. Vpraskali jsme
ke kalydila řekni řeky Esera na sever "kam až do
příjete". Z obou stran padají po obou stranách řeky
mehutní srážky. Některé dokonce přímo na kraj
silnice. A voda ani nemá to jediné, co tu padá. Podle krajiny
lázi kromady odhrančitého kamem a já řekni se poveliže
i na silnici. Znáte varující před padajícími kamennými
a snowboardovými tu ani není jen na okraji. Po pár km
zjistíme že řeka u postace kalydila Bañes de
Benasque. Lázeň osvěm nejsou dale, ale rysoho se stráně
nad námi. Je to opravdu střední vyhlížející řeka
barabizna, a dále připomínající barabizna, nebo klášter.
Podle přírody osvěm luxusní kalydila lázeň. Asi nic pro
nás. Martina se rozhodla umýt si v řece vlasy (ponechám
abstrakčním stylem) a kalydila osvěm, joleme se s
Petrem podívat kousek po mišni botanické mučnické
řekce. Visteli jsme spoustu kalydila rostlin
(což se dalo očekávat), ale bohužel jen jedno místo s
vyhledem na soutěskou řeky Esera, ~~nebo jsme chyběli~~,
navíc daleko nevhodné pro lepší pocení (v co jsme kalydila
chyběli, ně tu napoleme). Jistě jsme se opět cestu u
autu, varšk máškl do boni a jolo se dalo.

Jedeme dál až k Hospital de Benasque, kde by podle průvodce Lonely Planet mělo být cenově přijatelné ubytování. Ale není, je tam luxusní a drahý hotel. Chceme dojít až na konec údolí do La Besurta, ale počátek silnice je pod tlustou vrstvou sněhu. Na parčíku vidíme spoustu skialpinistů vypravených na cestu, asi se chystají na lyžích na nejvyšší pyrenejský vrchol Aneto. Trávíme se k pátky krásným údolím směrem na Benasque a vyhlížíme kemp a chalupu. Pěkné chalupy mají v kempu Aneto, za chalupu pro 4 osoby chlejí 100 euro za noc, ale při pobytu aspoň dva dny je sleva 50%, tj. za dva dny platíme 100 euro. Nabízejí nám dvě různé chalupy. Bereme tu větší bez výhledu na řeku a hory, ale daleko od silnice. I když mimo sezónu je tu minimální provoz, Chalupa má dole přístřeší, ložnici, koupelnu se záchodem a nahore další ložnici. Navíc je venku krytá veranda. K večeru si dáujeme rizoto a v lednici vyhlazené pivo. Venku je docela zima, takže se přehodíme dovnitř. Dáme si na dlouhou noc vlnku a džezem a po desáté jdeme spát.

Úterek 21.5.

Vsedm nás bráčí bráčí a chvíli brá než postupně vybereme. Vátime čaj a poprvé máme k snídani mšiši. Po desáté hodině vyrazíme přímo z kempu na výlet. Místní řidičůi nás nasměruje přes kamenný most a dále po štěrkové cestě. Kousek ~~pod~~ od kempu je v úzké soutěsce malá přehrada a pod ní svah zrnitý velkou lavinou s polámanými obrovskými a obrovskými kmeny směřující dolů v údolí. Podél přehrady vede do okružní rozestavě silnice. Jdeme dál proti proudu divoké řeky. Za chvíli se údolí začíná rozšiřovat, v dalece se objevují rozestavěné vrcholky. Jdeme skrz světlou louku, kde se evidentně v létě pase dobytek, ale ještě nedovrátil. Po více než hodině cesty opouštíme údolí a ůplňáme po pohodlné široké cestě čerstvě založeným bukovým lesem. Překročíme pole a kámeň přesně v poledne jdeme na začátku bočního údolí u malého jezírka, kde si dáme oběd a prase. Udele nás se evidentně tu zima prohlašovala lavina - je tam spousta polámaných stromů. Pokračujeme dále skrz borový les a sůlové pole do kopce. Pěšina je úzká ale dobře prošlapaná. Až v horní části maxíme přejít 10m po sněhu, jinak je cesta převážně kámeň bez sněhu. Po hodině chůze jdeme u jezírka Iker de Babiellak (2200m). Jezero je kámeň ale pokryté rozpraskaným ledem a obklopené prudkým svahem s pár stromy a rbyky sněhu. Odpovídáme na lome, která

je probraná síť chodníků od něžkých klodců. Pecháme si věci u jezera a bereme na lehko po svahu k hornímu menšímu jezeru.

Jezero jezer je dál než jsme si mysleli a navíc nahoru se musí jít sněhem. Jezero nemůžeme najít, naonec ho Petr objevil, je téměř celé pod sněhem. Vracíme se po řeci kolem krásných náhem vřehavých borovic. Dáme si ještě jednu přestávku a pak už zamíříme do údolí. Těš se kachní vyžívají, kachna se okolní krásnou a majetnou vyžere na kámen ještětka...

...ktera, abych použil Vaškova slova "mít molara káděčka". Vašek zavolal Martinu, aby se podívala na tu kádu, ale než Martina přispěchala, nastává jí ještětka udělala do káděčky a místo na tam seděla jiná. Suchá. A Martina, místo aby obdivovala to milé zvířátko raději se k jámu sluníčka, začala Vaška navaďet, ab na ni plivne (na tu ještětku pochopitelně). Vašek se viděl dlouho pravit (kdo je dost odvážný aby číral na ještětky, pro toho jedno plivnutí nic není) a osud další ještětky byl speciální. Tak kam v herách po našem odchodu zůstaly dvě neviné němé kovářičky navzájem posnazené krambaličským nářivkem. Děsivá bilance jednoho bratrského výledu. Další cesta již probíhala v klidu. Vraceli jsme se stejnou cestou, kterou jsme dříve vystupovali vzhůru. Jídlo málo panna a jehička

* křepil se už na potěhu

ibonak de Radivellas a pak rychlý sestup až na dno údolí d'Estois na hlavní turistickou "dráhu". Vracíme se podél divoké řeky Rio de Estois, která má v tuto roční dobu výtok star a ukazuje pery v plné síle. Odpoledne navíc přibyla i voda z čerstvého sněhu a veselé test keč přepadem krásné přírody v údolí. Kolem vesle je v rybníku vzhledu a schůzí si dáváme chlebačného Fardáto. Následuje přehra a debata na téma "kam na večer". Nakonec je rozhodnuto dnes varit deema a sídra vyprat do Benasque na dlabanec a maláky.

K večeru jsme si udělali bolovskou omáčku z práškem a kachoviny. Na verandě si pochutnáváme na výborné včiré a zapijeme to čerstvým pivem. Promítáme si na plátnu domů naposledí fotky. Po desáté jdeme spát. Petr jde ještě na internet a připsal jednu noc navíc, protože se nám v chate moc líbí.

pátek 22.5.

Ráno odjíždíme před osmou. Venku je jasno, jen pár mráček. K snídani si varíme černý čaj, který Vaškovi přijde moc silný a říká mu „magorák“ a přidává historku ze svého pobytu v belgickém vězení. V devět vyrazíme až na konec údolí. Chceme zaparkovat u hotelu, ale dneska je tam rávoř. Necháváme auto na příjezdové cestě hned vedle zrušené výstavby, aut je tam hodně, sama najdeme místo. Hned na začátku silnice je přes město silná vrstva sněhu kterou hravě přejdeme, ale odtrhla autu od této silnice. Dále pokračujeme mezi rozkvetlými loukami, počasí je téměř dokonalé. Údolí obklopují krásně zasněžené vrcholky, ze kterých stéká množství vodopádů. Za rohem ~~je~~ na nás čekalo další překvapení - jezero zaplaveno silnicí. Naštěstí šlo relativně snadno obejít. Jevče se chvilku jsme narazili na další zatopené místo, pod vodou byl most přes potok který vstří do jezera. Jezero mělo uměně klidnou hladinu a hezky se tam odrazily hory. Smutali jsme boty a přešli asi 10 m vodou s hloubkou 30 cm. Ale byla ledová. Na druhém břehu zjistíme, že potok nedaleko vyvěrá ze země a tak jsme to místo brodění mohli obejít. Bez dalších překvapení dojdeme na konec silnice do místa jménem La Beaume. Přijedeme po lávce a kousek za ní je první větší sněhové pole. Pak jdeme po téměř vyhlázkové cestě do pruhového kopce, kde sněhů máme potřebovat větším cestu.

Naštěstí už před námi někdo šel a tak můžeme precyzlovat jeho cestu. Podí nám pokračujeme několik stupiněk skidpínovskými na lyžích. Těsně před polednem dojdeme k místu Foran de la Aiguille kde v hluboké rokle mizí divoká řeka pod zem aby se o pár set metrů dále znovu vyvěrá. Jezero se kterým řeka mizí má zelenou barvu a koupání klidnou hladinu. Na vyhlídce si dáváme odpočinek - máme vyhládku kúňáka - hodně tam fouká a musíme se přikrýknout. Jdeme dál už na planinu Plan de la Aiguille, z jejího okraje padá další mohutný vodopád na řeku Rio Esere. Venku se zataáhlo a dokonce na nás spadlo pár kapek, ale naštěstí zůstalo jen u nich. Přijedeme planinu a zahýbáme dolů do údolí L'Escalata, kde leží stejnojmenný potok. Sledujeme vyhlápané stopy, které vedou přímo úzkou soutěskou. Koryto potoka je už zapadlé sněhem jen občas se kus sněhu propadl a je vidět divoký potok. Pomalu šlapeme do kopce a jsme ještě nervozi aby se sněh pod námi nepropadl do potoka. Naštěstí cesta většinou vede po boku a předchozí přes stěd ráno nám není moc. Za kousem se údolí rozšiřuje. Zahájíme dolů do krásného svahu. Je docela prudký a bez sněhu. Vyšplháme po něm až do sedla, kde je už docela výhled - jezero Tor (na jedné mapě Horo). Jezero je celé zamrzlé a z většiny pod sněhem. Dáme si o ráveň svatinnu, pokusíme se samosponšit a vyrazíme zpět, kúňáka obklopuje po sněhu.

Ze svého se rychle stloumeme dolů a jdeme v našich stopách zpět. Časť zpět jde mnohem rychleji. Počasí se umoudřilo a slunce se začíná opět objevovat. Časť nám utíká rychle, zastavujeme se jen chvíli pozorujeme spoustu zvířat na okolních svazích. Zalopemý moř klenbáků obíždíme po cestě a záhy jsme u auta a následně v chate. Vypokládáme se a jdeme do nedalekého Benasque, slavnému místu kúragí Benás, na večeri. Nejprve se stavíme nakoupit pár věcí v supermarketu a pak jdeme do města podívat se po restauraci na večeri. Shodně jich je zavřených, protože není sezóna. Nakonec nám padne do oka hotelová restaurace se nabídkou. Petr má káblík stíhání a porazí Vášu, který chce jít venčit a sedáme si ven. Číšník nám říká, že vaří až od osmi. To je na půl hodiny, takže se jdeme projít do města. Vracíme se v osm a vedle už mělo jít. Váša s Zoltán si dali bifeš a hranolky a pivo. Petr s Martinem menu, kde si oba dali jako předem omeletu v brandu, hlavní jídlo má Petr rybu a Martina kuo masa s hranolky. Překvapuje nás, že v ceně menu je i velká voda a láhev vína, které je celkem dobré. Navíc máme v ceně i dezert - dáme si smetanku. Večera byla slušná a celkem levná (včetně 10 eur). Vracíme se autem z hospody; Petr šel ještě na internet zkontrolovat předpověď počasí (tř chytit deště) a jdeme spát.

zobek 23.5.

Ráno venku prší jako z kotle, předpověď se naplnila. Petr jde na internet zkontrolovat předpověď a radar. Předpověď říká dále tři dny oblačný dešť, na radaru jsou vidět pásy oblačnosti. Rozpovídala se diskuse o dalším směru dovolené. Shodli jsme se na tom, že půstařad v horách se špatného počasí nemá smysl a nakonec se nachylo hlavní Martina - jdeme na Riviéru. Teď do Provence, ale to je hned vedle. Balíme, vaříme předobjednávku polévku a před polednem vyrazíme. Počasí celně, jakmile jsme vyjeli, počasí se začalo zlepšovat a před francouzským hranicemi už krásně svítilo slunce. Inerem den bude vinnová přemysla a nějakou dom kulturní vložkou. Cestou na Avignon zastavujeme v Carcassonne - geovědněmu středověkému městě. Je to opravdu magická, jen turistů moc má tráhu moc a samostatně si ošle plno stánků s různými brečkami. Navíc jsme přijeli celkem pozdě a vstup na hradby nám spouštěli před nocem. Oběti jsme tedy město uvidět hradby, nahlédli do katedrály a nafotili co se dalo. Trošku nám to nesc přes dvě hodiny. To radně opouštíme město a jdeme dál po dálnici. Na odpočívadle vaříme klobásky s lososem, je tam docela větrno. Pak jsme dostali stavíme u Nimes u modelu F1, ale je plný, stejně jako sousední

motel. Po chvilí dohodli se rozhodneme zkusit najít kemp u řeky Gard. Podle cedule objíždíme 4 hvězdičkový luxusní kemp. Jenže má zavřenou bránu. Ale zrovna někdo jde a tak se s ním mluvíme. Zaparkujeme u řady aut a jdeme omrknout. Recepce je zavřená, stejně jako další pávoři. Dlouho spekulujeme co / dělat, nakonec se zde rozhodneme přespát. Váček o Marlison spí u aut, Běh o Lidon spí na karimatu ve spacáku pod širákem ve vysoké kůvě kousek od auta. Je jasno, jsou pěkně vidět hvězdy a je docela teplo. Jdeme spát kolem půlnoci.

neděle 24. 5.

Spíme celkem dobře, až ráno nás budí lidi. Mění se u nás intenzivně, dlouho a hlasitě loučí na parkovišti. Vstáváme chvilí po šesté, ale brána je pořád zavřená. Ubalíme spáčky nosiče od rosy a oděvy od šneků do auta a děláme si snídani. Než dojdeme snídani, ještě přijede 2 ženy, nejspíš opáre, a rychle přebíhají okřídlenou bránu. Jdeme u zachovalému římskému akvaduktu Le Pont du Gard. Jsme úplně první na parkovišti i u akvaduktu. Je velký a překvapivě zachovalý. Projdeme se po sousedním mostě a okolí, a pak jdeme zpět. Protínám jde ráj sedláků. Ráno bylo pár mrtvů, ale vyjasnilo se. Od akvaduktu jdeme do města Nimes. Parkujeme u centra a jdeme

po místních památkách. Nejprve si prohlédneme zachovalý amfiteatr Arenas de Nimes, kde jsou teď koncerty. Po bulvárů plném stromů dojdeme ke zbytku římského chrámu Maison Carrée. Nedeleto si dáme u stolu české croissanty. Pak projdeme pěknou zahradou na konec ke zbytku římské věže Tour Magne. Pak projdeme parkem a centrem města zpět k autu a po poledni jdeme pryč. U dálničního odpočívadla si u sklené dvířky oběd. V autě nám nejde klimatizace a tak se hrozně pěníme. Kolem čtvrté dorazíme u moře do města La Ciotat kde objíždíme kempy.

Ceny u prvního máš přijemně překvapí, ale je to daleko od moře, takže pokračujeme na dáleším. Ten sice stojí přímo u moře, ale policejní poboj je smazá a neubývá. Kemp Chivak, který v noci vypadá celkem dobře, od moře není příliš daleko a ceny po manipulaci jsou skvělé. Nakonec nastáváme hady a čekáme. Nejdříve na to, než si s kontrolou, což mají volno, pak se čeká na kontrolu, jestli je chvilka uklizená, pak se náš předaný edlonhové radíal do počítání, pak přišla omrška papírů k vyplnění, prostě naše ubytování se takto jako smrad, dřívili jsme tam česáním přes půl hodiny a to jsme byli jedním z táborů. Aspoň se parí uněle anglicky. Když se dílo stálo, přešli jsme si od místního posoba náš nový dočasný domov. Chvilka má dvě ložnice, koupelnu,

záchod a kuchyni s obývacím. A je plně vybavená nádobím a talíři.
Rychle se ubyhneme a kolem šesté jdeme pěšky k moři. Na velké
části pobřeží stojí domy a chvíli trvalo než jsme našli veřejný
písník k moři. Byla tam malá pláž a tak jsme po skále šli
nad mořem obklopeni stromy na vedlejší větší pláž, kde jsme se
vykoupli. Byly trochu vlny ale ne moc velké. Když jsme
byli vykoupaní a namočení, vyrazili jsme zpět do kempu.
K večeru jsme si udělali obrovskou hromadu číthy s šunkou a
s nachanými brůsky jsme šli spát.

pondělí 25.5.

Ráno vyrazíme autem z kempu na známou silnici Route de Creles,
která se klikatí nad úřky z La Ciotat do Cassis. Nahráváme auto hned
na začátku hřiště a jdeme pěšky po horní hraně útesu. Cesta
~~je~~ je dobře proklopená a vedle mezi roztříštěnými
keři. Je skoro jasná a mráčky postupně ubývají.
Přijedeme u nádherné vyhlídky, pod námi se víne silnice jako
had a na druhé straně jsou úřky to moře 300 m
pod námi. Nejvyšší bod ^{prům.} 394 m. n. m. Mezi námi a
mořem a dojdeme dále než jsme původně plánovali. V místě

~~je~~
je

stojání si dáme oběd. Zde nám nás spousta možili, mimo jiné
tři různé drakobí, včetně z nich jen drakobí fenylovoho.
Po obědi jdeme stejnou cestou zpátky. Autem projedeme obfekt
kalifornie se silnicí, zastavíme jen na vyhlídce na město a městem
Cassis. Dojdeme až do centra Cassis, marně hledáme parkování v centru,
nakonec jdeme na placené parkoviště. Sedíme pěšky do centra na
návěsti, kde si chceme dát rybu k obědi. Přestože je tu dříve, je
na každém kroku nervózní. Volno je jen v restauraci se saláty, tak
jdeme na salát. Všichni si dáme mořský salát jen s těstí si dá salát
s bramborami. K tomu si dáme láhev místního bílého a vína nad městem,
je drahé, ale moc dobré, stejně jako salát. Jdeme dále městem směrem
ke vyhlídce na město Calanque de Port Pin, jedná se o nádherné místo
"Calanque", které jsou zde velkou turistickou atrakcí a jezdí k nim
jedna lodička dle dle. Chvilku bloudíme mezi domy než najdeme
správnou cestu. Je vedro a pěkně se potíme. Martine se moc nechce
jít k salátu, ale nakonec jí přecevíme. Petr a Václav se vrací do
centra pro auto a převzou ho na parkovišti u přístavu jacht a
dojdou půl hodiny po Martine a Láďovi, kteří se už volně vykoupli
v moři. Všichni jsme se vykoupli, což je moc pěkné a není tam
ani moc lidí. Chvilku se sluníme, Martina konečně našla čas přičít
kousky svých křivky. Vracíme se k autu, stavíme se v centru na koupel a
vracíme se do kempu. K večeru máme japonské kare a víno, které bylo
hruzné, ale lepší - dovoze se z Francie.

úterý 26.5.

Časno ráno sluníčko, ale na obzoru jsou zlověstné tmavé mraky, které se pomalu, ale jistě pohybuji naším směrem. Martina se snaží prosadit návštěvu u moře i v Marseille, tak se rozhodíme. Petr s Lidou přijíždí pěšky podél pobřeží, Martina s Vaškem pojedou do Marseille a přijíždí se válet k moři. Než vyjedeme, celá obloha se zatahuje. M+V nás vyprovokují na předměstí Marseille u místní nemocnice. Zrovna ráno letel. ~~před~~ přích, tak chvilu váháme nad místem kúriston, id M ale natorec vyraíme. Projedme kolem hotelové služby a chvilu jsme na hlavní cestě. Je tam příznivě horké, lidé vzhledem k nevalnému počasí. Fouká a občas lehce rapotí.

Dobrou vyntáme govečky a plátek. Asi po hodině sejdeme k moři, kde je malá vesnice u velké nábre. Mrazky se začínají hbat a počasí se zlepšuje. Projedme náles s lezečnými větvemi a přijedeme do další nádherné oblasti, kde si ve stínu dříve oběd. Mrazky se definitivně roztáhly a slunce do nás páse. Po obědi skupáme u moře až do 1400 m. Potom nás kůže proudek, ještě že v horní části vody docela fouká. Po vstoupení dojdeme až ke stále známému ústí, která se opravdu připomíná síťku. Pomalu klesáme a jdeme po hraně nálesu, který padá 300 m dolů pod nás k moři. Projedme nálesem, kde jsme vřelí skok k moři a kde zase vidíme stábla. Projedme další křemen a jsme u nábre, kde jsme se večer koupali.

U dnu se kam s chutí vykoupeme znovu, jsou epavi a paprsky. Okrát je už šest hodin a slunce už klobek neproje. Pak dojdeme do Cassis na pláž, kde máme starý M+V a ještě jedu se / M+V kam vykoupeme u moře a potkáme s M+V. Nakonec skončí celý den v Marseille a na moře jít ^{stov} mohl čas. Pošli se u nábre, smotili v rozmluknu moři, potkali velkou demonstraci a Martin si koupil elegantní čepici se okrasným křídlem. Thelme se do kempu, že večer máme bolovské křídlo a levo španělské, s navalné chuti.

středa 27.5.

Petr s Lidou mají z naší směřené vyjít s čarou bagelů a medařské samoobsluhy. Domluvíme se, že se vystěhujeme až v poledne a jedeme k moři na městskou pláž v La Ciotat. Pláž je písčitá a hodně mělká 100 m od břehu je hloubka 1 m. Voda nám přijde docela studená, navíc venku doch fouká, takže se koupě jen Martin a Vašek se slušivě neopránn. Petr s Lidou se jen projdou u mělkou moři je krásně jasná, ob se moc teplo, asi je moc brzo a tělu. Vyraíme se do kempu, dáme si sprchu, uklidíme halu, vykoupeme

všechny věci našel již je umístěním rybníka. ~~opět~~ nechtíme si ~~pač~~
chabou kontrolou a dostaneme opět kvaši. Jdeme do omlazení do
soutěží Gorges de Regalon, která je největší soutěží v Provence.
Parkujeme u řeky ve střední a jdeme klesat, ale špatně. Trávíme se a
na poslední v ~~to~~ trávíme spíše vlnu. Jdeme přes sad ležebních
střevníků. Někde je ter ječíného mráčka. U vchodu do soutěží je
náhoda a ~~soutěží~~ soutěží je naprosto krásná podávkou kavení, ale
nás to neodradí a jdeme dál. Nejprve je soutěží docela široká a
prolehnutá, pak se zužuje a je to jen malá úzká štěra vysoká 30-50 m.
Všechny předměty máme kradně vstě. Když se soutěží začne rozšiřovat
a stěnat, pak se stěnuje a jdeme skrz cestou zpět. Na pravostranní
výštině nerovnosti. Němci, že kavení je při celkové příchozi, něco smíme
a přejedeme do nádraží Apt, kde se stěnuje nakoupit jídlo. Trávíme
se na kavení, kde jsme viděli reklamou na kemp. Asi kilometr
nad městem je kemp. Receptem umí dobře anglicky ale se silným
francouzským přízvukem. Kemp je skoro prázdný, bereme si o malou
dražší větší chvilku za 140 euro na dva dny. Vyložíme věci z
aut a do chvilky a jdeme se ještě podívat na barevné stěly Colardu
a Rustelu. Je to po řadě vln a stěly mají nádherné barvy
od rozpadajícího slunce. Marně to připomíná Baye kavení. Dříve
se zde kávil ok. Vyložíme přes kávil z první skupiny stěly. Mění
dominuje 10-15 m vysoká stělní věž. Kavení dříve mají stěly rose

ještě kavení. Kolmí vzhledu kavení dojdeme až do oblasti
bílé povídky, která už je ale ve slámu. Odtud dojdeme na vyhlídku
na stěly kde jsme začínali. Po chvilce kavení ujdeme cestou
kavení z ním sestoupíme. Slunce už je kavení post obořeno a stěly
už nemají tak pěkné barvy. Trávíme se k kavení a zpět do kavení
Na kavení je náš kavení a pak se kavení kavení. Máme kavení
kavení kavení kavení a kavení.

Úterek 28.5.

Kavení se už po osmé, kavení kavení kavení až v prázdné. Kavení
bylo chvilku a někteří se museli i přoblekt. Kavení kavení
kavení kavení kavení do kavení na minuty ~~přesně~~
přesně až kavení kavení kavení kavení, ale kavení kavení
kavení kavení a kavení kavení kavení a kavení kavení.
Na kavení se pěkně kavení. Kavení je kavení, oblast kavení
kavení kavení. Vyložíme se kavení kavení, kavení kavení
je 20 km kavení. Zapravíme na kavení kavení kavení
kavení a jdeme do kavení. Nejprve jdeme po kavení kavení
a pak do kavení kavení. Je kavení kavení kavení kavení kavení.

Soutěska je širší a kličká se. Nejprve jdeme po logovém náhonu a pak stádně po dvou káňonů a po pěšině ve stěně. Značím ji se rádičkou dobře, ale pak dochází k zmatkům. Těsně před náhonem je řeka, která se z káňonu, což je ale v rozporu s naším průběhem, tak se vrátíme zpět a jdeme po chůzi dál. Podává se nám ale na náhon vyhlídkou skupinka blondínů Němců, kteří pokračovali dále náhonem. Vzhled k krásné kůle a je zde spousta motýlů. M. Jediný zúčastněný mluví si ve stěně na starém trámci dříve oběd. Vzhled se pomalu rozvíjí a z něj vyjdeme ven. Zahrneme na skálu, která nás dříve nadržela lesu a na kamennou cestu, kde se nám ještě jdeme dobře, ale nakonec dojdeme přímě k autu. Iste máme krásné výhledy na obou krajích. Cesta zpět se dávně v nedalekém městě Roussillon jdeme se projít místními uličkami, domy mají fasádu z barev z neoklenských okrajů domů. Některé domy stojí přímo na barevných skalách. Podobné zájmy vedou z rozpadu skupiny. M + V šmejdí po galeriích, P + Z se cougají po městě, dojdou až k placenému okraji po okrajích domů, ale nemáme na něj čas. Město je plné turistů, slyšíme i češtinu. Trávíme se do Apta, skápe se v malém obchodě místního pivovaru a kupujeme za 10 euro 1 l královské bílého. Pak ještě dokončíme v supermarketu chemickou zeleninu a o večer se na terasu máme zase zeleninové hoty a bagelom.

pátek 29.5.

Dnes dorazila pekařka dříve, ale ještě na nás čeká. Bonalu a ještě si vyžádáme na cestovní bagetu k snídani spolu s máslem a máslem dále. Dnes máme nádherný program a tak budeme už před snídání. Snídání si dáme na verandě, venku je zase jasno. Po snídání odjdeme, vedeme si zkontrolovat stav chatky a v 9:30 vyrazíme do káňonu řeky Tordon. Cesta jde pomalu, silnice se pořád vlní a kličká, ale kolem poledne jsme ve vesnici La Palud u káňonu. Je tam několik kempů, ale nikde nevidíme chatičky. Rozhodneme se ubytovat poději a jdeme na silnici, která vede po hraně káňonu a je tam spousta turistů a vyhlídek. La Tordon má ledovcovou barvu stejně jako přehrada kterou jsme viděli na Zoner káňonu. Hled na jezero z prvních výhledů vidíme kolem nás kroužit obrovské ptáky, možná drak supa. Silnice se neuvěřitelně kličká po svahu nad káňonem, vede obrovské tunely, stavíme na několika výhledách nad káňonem až dojdeme k chatě Chalet de la Maline, kde necháme auto a jdeme se projít dle káňonu. Vycházíme asi 350 m nad káňonem. Najdeme si oblačovou pláň u řeky Tordon, kde si ve stěně dáme oběd. Chvilu blbneme a házíme na řeku káňon. Pak jdeme dále káňonem. Cesta vede většinou lesem, občas vyběhneme kus nad les na skálu. Ani po půl hodině to obědíme, na výlet skrz celý káňon bohužel nemáme čas. Trávíme se k autu a do kopce se pěšně vrátíme.

Kráčime sa autem do vesnice La Palud, tesne pred nim parkujeme podla šípky do kempu. Nemá moc vybavený, ale ~~nie~~ pekný a skoro prázdny. Líbi sa nám, ale nechceme predposlednú noc vybalovať stán, hlavne aby Martina nebolela z alergie na sparoč. Kousek od kempu Petr odhalí, že neoznačená budova je hotel. Chlapi 16 Euro na osobu se snídami, tak sme zistujeme. Máme vlastnú chýľňičku se dvoma polandami. Hotel je čistý a dobre zařízený. Akorát vchod do kuchyne je nebezpečný z vonku. K večeri si vonku dĺdame porovon polievku a hromadu salátu s bagetou. Vedľa sedí mladá dvojica z Turecka, ktorá pak vykládajú dva starší cyklisti z Nemecka. Pam je družná a tipuje nás na Nory. Kolem stolu hrdí čierny labrador, ale záhy pochopí, že nič nedostane. Chvilu popijeme víno z keramiky a pak jdem spať.

sobota 30.5.

Vstávame kolem půl osmé a balíme se. V osm jdem na snídami, na nřtci je bageta, máslo, marmeláda, mňsti, čaj, šáva nebo kakao. Po snídami se dobavíme a o 10 deň vyrazíme. Líbnie vede kolem kaňonu Verdonu, na chvilu zastavíme na vyhlídce Gubline Point. Vonku je položavosť a teplo. Jdem podél Verdonu a cesta jde velice pomalu, proto počítá kľičujeme ríkolím rěky nebo přes hřeben

hor. Proti nám smřjme krásné veselady, kteří jedom na nřpřky salood. Rozklíčujeme se až do města Grasse, které je v prudkém svahu a jdem v něm skrz několik serpentýn. Město po obchodu kľičujeme do nákupní zóny, kde bereme levon naftu, ale jdem ve velmi hustém provozu. Projedeme skrz obrovský bleší trh, který zabírá celý náměstí. Pak už je nřtěstí dvoupruhová silnice, po které dojedeme rychle do Cannes, kde zastavíme na odpřívadle s vyhlídka na město, aby Martina nerekpela, že nebyla v Cannes. Najedeme na potřebné dálnici, která vede skrz mnoho tunelů a přes spoustu mostů. Pobřeží je zde moc pěkné, ale kompletně obehavě domy. Mineme Nice, Monaco, Monte Carlo i San Remo a zastavíme až ve městě Imperia. Auto dáme do podzemní garáže a jdem na oběd. Vybereme si restauraci pizzerii s pěknou zahrádkou. Jídlo je dobré, ale malí porci. Jdem se projít po nřbřeží, kde kochá super luxusní jachty. Je tam i pěkná pláž, Martina říká, že nemá plavky. Ještě si na nřbřeží koupíme moc dobrou smržku a vrátíme se do auta. Na vyjěden z města ještě koupíme bagety a jdem zpět po dálnici. Dálnice se pořád křoví a nedá se jet moc rychle. Už když přejedeme potřebné hory u Janova, začíná rovinky a cesta odsejpat. Zvažujeme zastávkou u Lago di Garda, ale nažonec dáme přednost tomu, se dojedeme dál. Před Gentem Petr objeví na mobilu, že tam je levný hotel, tak se tam necháme navést navigací, jinvě je plný, proto je

ve městě nějaký festival. Koušíme volat do jiného hotelu asi 25 km
odtud, na který nám recepční dá kontakty, ale mají taky plno.

Pek ještě najde hotel v Bolzamu, ale ten má taky plno. Nedá se nic
dělat, budeme spát v autě. Na křiži pokus budeme správně odpovídat,
přeskládáme věci v autě aby šly schlopnit všechny sedadky a před
přilnou uleháme. Bohužel je odpovídadlo příliš dobře osvětlené a nemůžeme
tam žádný vhodný slín. Aspoň zakryjeme čelní sklo a jedeme. Bojím
oběma plachty co máme s sebou.

jeho fotky na počítači a hned je všem vypráví na DVD. Tím
končí naše dovolená.

neděle 31.5.

Vstáváme kolem šesté ráno. Venku je jen 10 °C, ale v autě zima
nelze. Vyspali jsme se celkem slušně, jen Zdeněk skoro nespál.

Byli přebíráme auto a vyjimečně řídí Martina. Před hranicema s Rakouskem
se vystřídá s Váškem. Před tím ještě nabavíme mapu a doplníme kár
v přemahatcích. Rakousko projedeme bez zastávky a bez dalšími
kvalitky. Ustáváme na západ u Mnichova, kde se s námi dlouze
vypravuje ukrajinský uhlíř, který pracoval i v Praze. Bez problémů
přejedeme Německo, krátce zastavíme na Rorzdorfu a kolem půl jedné
zastavíme na oběd v pizzerii v Zoltersu. Všichni si moc pochutneme.
Martina nás pak dovede až k Petru domu, kde si problémujeme